

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. vinotoka 1901.

Leto II.

Jesen.

Jesen, jesen, v tvoje hladno naročje
 veli listi plavajo,
 kakor sanje dni prelepih
 v tvojih dihih tavajo . . .

Oh, jesen! Glej, zadnje rože
 zunaj na poljani so —
 kaj zapadle tudi one
 hladni slani so?

Burna vsa in vsa nemirna
 kam hitiš tako?

Ah, jesen, vsaj rožam pusti,
 da vzemó slovo!

2.

Zapela je zadnja ptička
 v gošči tam;
 v bolesti je gozd izdihnil:
 „Kako sem sam!“

Pa so ga objele megle
 kakor sen teman,
 kakor dolgčas, sivi dolgčas,
 ko mini veselja dan.

Ah, vsak list se že poslovil
 je od njega tih in plah,
 pa vsa debla, pa vse veje
 zablestele so v solzàh . . .

3.

Drobne ptice — lastovice
 plavajo v daljave;
 drobne ptice — lastovice,
 bodite mi zdrave!

Poletite ji na roke,
 nič se je ne bojte,
 pesemco o hrepenenju,
 o željàh zapojte!

Mile ptice — lastovice,
 pa ko boste v dalji,
 pa zazrete ljubo Vesno
 tam v demantni halji.

In pozdrave tudi moje
 ve ji izročite,
 ah, in kmalu z milo Vesno
 zopet se vrnite!

Ivan Zorič.

